

Proloog

1 5 m e i 1 9 9 8

Verscholen in het hoge gras, richt ik mijn kijker op een vijftig meter verder gelegen stenen schuur. Een man in een blauwe overall loopt naar binnen. Ik wacht even, maar als na vijf minuten de man nog niet is teruggekeerd, laat ik mijn verrekijker zakken. Vermoeid van het lange geconcentreerde turen, draai ik me op mijn rug. Ik haal diep adem. Het gras ruikt aangenaam. Boven mijn hoofd maken wolken plaats voor de zon. Ineens komt de gedachte in mij op weg te gaan. Waarom doe ik dit, vraag ik me af. Ik zou moeten genieten van deze mooie voorjaarsmiddag. Maar dan verman ik me. Ze rekenen op me.

Ik draai me weer op mijn buik en laat de verrekijker over het terrein rond de stenen schuur glijden. De man is in de tussentijd blijkbaar naar buiten gekomen, want hij staat nu achter zijn auto. Een rode bestelauto. Hij opent de deuren van de laadruimte, pakt een doos en loopt ermee naar de schuur.

Als hij even later het gebouw weer uitkomt, richt ik mijn kijker op zijn gezicht. Ik huiver. Nu weet ik het zeker. Ik herken hem van de foto uit de krant. Aan het grove gelaat en de harde blik in zijn ogen. Twee weken geleden stond er een groot artikel in over zijn praktijken. “Handel in zwanen is niet verboden”, kopte het

Noordhollands Dagblad. Het was een reactie op de aanklacht tegen deze vorm van dierenmishandeling. Een protest tegen de middeleeuwse methodes die worden gebruikt om jonge zwanen zonder verdoving de punten van het bot van de vleugel af te hakken. Dit om te voorkomen dat ze ooit nog kunnen wegvliegen. In zijn weerwoord vertelde de drifter dat het slechts om één vleugel gaat. “Dat dit op jonge leeftijd gebeurt, is om het bloeden te beperken”, verklaarde hij eenvoudig. Alsof hij uit mededogen zou handelen. Maar ik weet beter. Wat de beesten voelen raakt hem niet. Het was een soft artikel. Weinig confronterend. Er werd niet vermeld dat de ouders van de jonge dieren met een lus aan een stok worden gevangen, om vervolgens de jongen van ze af te nemen. Alsof dat er niet toe doet.

Hij pakt meerdere dozen uit de auto. Jonge zwanen, weet ik. Klaar om straks te worden geleewiekt. Het liefst zou ik opstaan. Naar de man toelopen en van hem eisen de vogels vrij te laten. Maar ik weet hoe zinloos dat zou zijn. Hij zou me uitlachen. Mij verzoeken zijn terrein te verlaten. Ik moet geduld hebben. Als alle dozen zijn uitgeladen en de man zijn beulswerk aanvangt, zal ik toeslaan. Om straks zijn sadistische werk aan de wereld te kunnen tonen.

Plotseling schrik ik op uit mijn gepeins. Het is zover. De man loopt de schuur in en sluit de deur. Alle dozen zijn binnen. Snel berg ik mijn verrekijker ...